

ĐẠI THÁNH VĂN-THÙ-SƯ-LỢI BỒ-TÁT
PHẬT SÁT CÔNG ĐỨC TRANG NGHIÊM
KINH

QUYỂN HẠ

Khi ấy, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Nhân giả đã đầy đủ mười Lực và mười Địa của Như Lai, tất cả pháp Phật đều viên mãn, tại sao không chứng Bồ-đề?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Đâu có thể viên mãn pháp chư Phật rồi lại chứng Bồ-đề. Vì sao? Vì khi đã viên mãn rồi thì chứng cái gì?

Sư Tử Dũng Mãnh lại hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Thế nào là viên mãn pháp của chư Phật?

Văn-thù đáp:

–Chân như viên mãn. Do chân như viên mãn cho nên tất cả pháp Phật viên mãn. Do tất cả pháp Phật viên mãn cho nên hư không viên mãn. Hư không, chân như, tất cả pháp Phật không hai không khác.

Lại nữa, này thiện nam! Như nhân giả đã hỏi pháp Phật viên mãn. Pháp Phật viên mãn là sắc viên mãn, thọ, tưởng, hành, thức viên mãn, pháp Phật viên mãn cũng lại như vậy.

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Thế nào là sắc viên mãn? Thế nào là thọ, tưởng, hành, thức viên mãn?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Sắc mà nhân giả thấy đó là thường hay vô thường?

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Là vô thường.

Văn-thù-sư-lợi hỏi:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Này thiện nam! Nếu pháp không tăng không giảm thì gọi là viên mãn. Vì lý do gì mà biết pháp là viên mãn? Trí chuyển như vậy tức sinh trí phân biệt. Nếu không chuyển thì không phân biệt, cũng không sở phân biệt, cũng không tăng không giảm. Nếu không tăng giảm thì gọi là bình đẳng. Thế nên, Thiện nam! Nếu thấy sắc bình đẳng thì là sắc viên mãn. Nếu thấy thọ, tưởng, hành, thức bình đẳng thì là thọ, tưởng, hành, thức viên mãn.

Khi ấy, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Bồ-tát được nhãn thâm thâm đã lâu mà không khởi tâm hiểu như vậy: “Ta chứng Bồ-đề.” Nay Văn-thù-sư-lợi đâu không muốn giác ngộ hữu tình mà khuyến phát ư?

Văn-thù đáp:

–Này thiện nam! Ta chưa từng giác ngộ hữu tình và khuyến phát. Vì sao? Vì hữu tình không sở hữu, hữu tình viễn ly, hữu tình không sở đắc. Nếu Bồ-đề có thể được, thì mới giác ngộ hữu tình và có khuyến phát. Này thiện nam! Ta và hữu tình Bồ-đề không thể được. Thế nên, ta giác ngộ hữu tình khuyến phát bình đẳng, không khiến cầu Bồ-đề vô thượng cũng không thoái chuyển. Vì sao? Vì không sở phân biệt, vì tánh bình đẳng, biết rõ hành không đến không đi. Đó là bình đẳng, cũng gọi là không tánh cú, không tánh cú, tức là không sở cầu.

Này thiện nam! Nếu như vậy thì sao gọi là đã được nhãn từ lâu, đã không sở đắc thì ta đâu có tâm chứng Bồ-đề ư? Thiện nam! Ngài có thấy tâm và trí đắc không?

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Không thấy.

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Tâm kia không phải sắc, không phải danh tự, cho đến Bồ-đề cũng chỉ dùng danh tự mà thi thiết. Bồ-đề này và tâm cũng không không, danh tự cũng không không.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh nói:

–Thiện nam! Sao nói với mật ý như vậy.

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Tâm không sở sinh thì ta làm sao mà chứng Bồ-đề? Tâm đã không sinh thì làm sao mà hiện chứng?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi:

–Sao gọi là hiện chứng?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Tùy theo sự giác ngộ tất cả pháp, suy nghĩ bình đẳng, gọi là hiện chứng. Tùy theo sự giác ngộ này không móng một tướng nhỏ nào, cũng không diệt tướng, gọi đó là hiện chứng. Chân như vậy không phải chân như, không thể phân biệt, gọi đó là hiện chứng. Nếu trụ chánh kiến đối với pháp bình đẳng không có sở đắc. Vì không sở đắc, không làm một, không làm khác, không suy nghĩ một, không suy nghĩ khác, gọi đó là hiện chứng. Nếu đối với thân chứng một tướng thì biết tất cả pháp, đó gọi là vô tướng. Nếu biết tất cả pháp vô tướng thì đối với thân tâm không có nhiễm trước, gọi đó là chứng đắc.

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi:

–Sao gọi là chứng đắc?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Không có sở hành thì gọi là đắc. Không sở hành là không ở trong ba cõi, hành ba cõi, ngôn thuyết không thể nói. Vì sao? Vì chánh pháp không có A-lại-da cũng không có sở hành, cho nên không thể nói.

Lại nữa, này thiện nam! Không có tiếng nói cũng không pháp khả đắc. Do không sở đắc cho nên gọi là đắc.

Khi ấy, Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Lành thay, xin Thế Tôn nói về cõi Phật mà Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi đã được.

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Việc đó người nên hỏi Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi.

Đại Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Nhân giả! Trang nghiêm cõi Phật thế nào?

Văn-thù đáp:

–Này thiện nam! Thiện nam nên hỏi người nào thích Bồ-đề.

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi lại:

–Chớ Nhân giả không thích Bồ-đề ư?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Không thích. Nay thiện nam! Nếu có ham thích mong cầu thì có sự nhầm chán. Nếu có nhầm chán thì có tham ái. Nếu có tham ái thì không xuất ly. Nay thiện nam! Vì lý do đó mà ta không ham thích cũng không nhầm chán.

Lại nữa, nay thiện nam! Thiện nam hỏi làm thế nào để thành tựu trang nghiêm cõi Phật, tôi không thể tự khen mình. Vì sao? Vì ở trước Đức Như Lai Nhất Thiết Trí tự nói công đức trang nghiêm cõi Phật, tức là Bồ-tát tự khen công đức của chính mình.

Đức Phật bảo Văn-thù-sư-lợi:

–Ông hãy nói tự nguyện công đức trang nghiêm cõi Phật. Vì sao? Vì khiến cho các Bồ-tát nghe rồi, thì họ quyết định thành tựu viên mãn nguyện này.

Văn-thù-sư-lợi thưa:

–Con không dám trái lời dạy của Như Lai. Nay con nương oai lực của Phật mà nói.

Lúc đó, Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi từ chỗ ngồi đứng dậy, bày vai phải, gối phải quỳ sát đất hướng lên Phật đánh lễ bạch rằng:

–Bạch Thế Tôn! Nay con sẽ nói. Nếu có thiện nam, thiện nữ nào cầu Bồ-đề thì nên lắng nghe, nghe rồi khiến được đầy đủ hạnh chân thật.

Lúc gối phải của Văn-thù-sư-lợi vừa quỳ sát đất, trong khoảng sát-na, mười phương đại địa hằng hà sa số cõi Phật sáu cách chấn động. Văn-thù-sư-lợi bạch Phật:

–Con nguyện rằng: Nếu không tích tập Bồ-đề trong vô lượng ức triệu trăm ngàn kiếp thì con không chứng Vô thượng Chánh giác. Thưa Thế Tôn! Con dùng Thiên nhãn vô ngại thấy tất cả chư Phật mười phương, cho đến vô lượng vô biên thế giới, nếu chẳng phải con khuyến khích phát tâm Vô thượng Bồ-đề, tu hạnh Bồ-đề, khuyến học thí, giới, nhẫn, tấn, thiền, tuệ, khiến thành tựu sáu Ba-la-mật, đã khuyến khích rồi trao truyền dạy dỗ, khiến đầy đủ vô lượng Chánh giác.

Thưa Thế Tôn! Lúc đó, con dùng Thiên nhãn vô ngại quán sát mười phương, làm Phật sự, rồi sau đó con mới chứng Vô thượng Bồ-đề.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Khi ấy, trong chúng có Bồ-tát suy nghĩ: “Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi làm thế nào để thấy chư Phật Thế Tôn như vậy?”

Đức Thế Tôn biết được tâm niệm của các Bồ-tát, nên bảo Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm rằng:

–Này thiện nam! Ví như có một anh chàng nọ, đem tam thiên đại thiên thế giới đập nát như vi trần, ý ông nghĩ sao? Số vi trần đó hoặc thầy toán hoặc học trò thầy toán tính đếm biết số ấy là trăm, là ngàn, là ức triệu trăm ngàn không?

Sư Tử Dũng Mãnh thưa:

–Không thể đếm được, thưa Thế Tôn.

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Như vậy, Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, dùng Thiên nhãn vô ngại quán sát mười phương, mỗi mỗi thế giới thấy vô lượng vô số chư Phật Thế Tôn như vậy.

Khi ấy Văn-thù-sư-lợi bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con có nguyện như vậy: Đem hằng hà sa số thế giới to lớn làm thành một cõi Phật. Trong cõi Phật ấy tường vách cao lớn cho đến đảnh, dùng vô lượng trăm ngàn các báu trang nghiêm, lại dùng vô lượng báu vi diệu trang sức xen nhau. Nếu không được như vậy thì con trọn không chứng Vô thượng Bồ-đề.

Lại nữa, thưa Thế Tôn! Con lại có nguyện khiến cây Bồ-đề trong cõi của con cao lớn ngang bằng vạn đại Thiên giới, ánh sáng cây ấy chiếu khắp tất cả cõi Phật.

Lại nữa, thưa Thế Tôn! Con lại có nguyện ngồi dưới cây Bồ-đề rồi, từ lúc thành Chánh giác, cho đến lúc nhập Niết-bàn, trong khoảng thời gian đó không rời khỏi tòa, chỉ dùng hóa thân ở khắp mười phương vô thượng vô số ức triệu cõi Phật, vì các hữu tình mà diễn nói pháp.

Lại nữa, thưa Thế Tôn! Con lại có nguyện nay trong cõi con không có tên Thanh văn, Duyên giác, chỉ có chúng Đại Bồ-tát thanh tịnh, lia tất cả lỗi lầm và các nghi hoặc các vị ấy là những người tu hành phạm hạnh thanh tịnh. Trong cõi Phật ấy không có tên người nữ, tất cả Bồ-tát chỉ là hóa sinh, đều mặc ca-sa ngồi kiết già. Bồ-tát như vậy đầy cả trong cõi ấy, chỉ trừ chỗ biến hóa của Như Lai, đi đến mười phương vì các hữu tình, tùy theo ý muốn của họ mà nói ba

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thừa.

Khi ấy, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Đương lai Văn-thù-sư-lợi thành Phật danh tự là gì?

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Văn-thù-sư-lợi thành Phật hiệu là Phổ Kiến. Thiện nam! Vì nhân duyên gì mà Như Lai ấy hiệu là Phổ Kiến? Này thiện nam! Như Lai Phổ Kiến khiến khắp cả mười phương vô lượng a-tăng-kỳ trăm ngàn ức triệu thế giới đều thấy, cho nên gọi là Phổ Kiến. Các hữu tình nào được thấy Đức Phật ấy, thì quyết định sẽ được Vô thượng Bồ-đề. Phổ Kiến Như Lai tuy chưa thành Phật, nhưng nếu trong hiện tại và sau khi diệt độ, hễ ai nghe được danh hiệu cũng đều quyết định được Chánh đẳng Chánh giác, chỉ trừ người nhập Thanh văn Ni-dạ-ma vị và người hiểu biết thấp kém.

Văn-thù-sư-lợi bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con lại có nguyện như trong cõi của Vô Lượng Thọ Như Lai lấy pháp hỷ làm thức ăn. Trong cõi của con khi Bồ-tát mới khởi tướng muốn ăn thì liền có trăm vị ăn uống đầy bát trong tay phải, liền suy nghĩ: “Nếu chưa cúng dường mười phương chư Phật và thí những hữu tình nghèo cùng khổ nã, cùng nạ quý suốt cả ngàn năm, cho đến cả đằm dãi cũng không được ăn. Nếu không thí cho chúng được no đủ, thì con dứt khoát không ăn.” Trong khoảng sát-na được năm thần thông có đại oai đức, bay lên hư không, không có chướng ngại. Như gió bay không bị cản trở. Bay đến mười phương vô lượng vô số các cõi Phật, đem thức ăn này cúng dường chư Phật Thế Tôn, chúng Thanh văn và thí hữu tình nghèo cùng khổ nã cùng các nạ quý đói khát, khiến chúng được no đủ hết đói khát, rồi mới vì nói pháp. Nói pháp xong, trong khoảng sát-na liền trở về cõi của mình.

Lại nữa, thưa Thế Tôn! Con lại có nguyện khi con chứng Bồ-đề trong cõi của con, lúc các Bồ-tát sinh ra, các loại y phục Sa-môn thanh tịnh thích nghi từ tay mà có ra. Khi được y phục rồi liền suy nghĩ: “Nếu không đem y báu này trước cúng mười phương chư Phật, ta không nên tự tiện thọ dụng.” Vừa phát ý nghĩ này liền đến vô số

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thế giới, đem y báu này dâng cúng Thế Tôn, rồi trở về cõi của mình tự nhiên được mặc.

Lại nữa, thưa Thế Tôn! ở trong cõi con những thứ thọ dụng của các Bồ-tát, trước đều phụng hiến chư Phật Thế Tôn và chúng Thanh văn rồi mới thọ dụng.

Lại trong cõi của con xa lìa tám nạn và tiếng bất thiện, nguyện trong cõi con lìa xa các khổ, không có hủy phạm tịnh giới luật nghi, không vừa ý đối với sắc, thanh, hương, vị, xúc.

Khi ấy, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Thế giới ấy tên là gì? Phổ Kiến Như Lai thành Phật ở tại đâu?

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Thế giới ấy tên là Như nguyện viên mãn tích tập ly trần thanh tịnh. Cõi Phật ấy ở tại phương Nam, thế giới Ta-bà cũng trong cõi ấy.

Văn-thù-sư-lợi đồng chân lại bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con lại có nguyện, trong cõi của con tích tập vô lượng trăm ngàn các báu, vô lượng ma-ni ảnh hiện chiếu nhau, chỗ có đại bảo mười phương quốc độ, khó mà có được, cũng chưa từng thấy. Danh hiệu của các ma-ni báu được tích tập đó, suốt cả trăm ngàn ức năm kể tên cũng không thể hết. Thưa Thế Tôn! Trong thế giới ấy Bồ-tát thích gì thì liền ứng hiện. Như người thích vàng thì vàng liền hiện, người thích bạc thì bạc liền hiện. Nhưng đối với cái thấy vàng ấy chưa từng tổn giảm. Người thích phệ-lưu-ly, pha-chi-ca, xích châu, mã não, Mâu-tát-la-bảo, vô lượng các bảo đó tùy theo sự ham thích mà thấy đủ mọi tướng và hương trầm thủy, hương Đa-nghiệt-la, hương Đa-ma-la-bạc, hương Long kiên, hương Chiên-đàn, tùy theo sự ham muốn đều được thấy, không phải tướng báu của thế giới ấy có sự biến đổi. Trong thế giới ấy không nhờ ánh sáng của các thứ mặt trời, mặt trăng, các vì sao, ma-ni, lửa sáng, mà chỉ nhờ ánh sáng của cây Bồ-đề phát ra. Ý của các Bồ-tát ấy muốn ánh sáng này chiếu trăm ngàn ức triệu thế giới, không biết ngày đêm, chỉ dựa theo hoa búp nở mà biết ngày đêm. Tùy theo sự mong muốn của các Bồ-tát thời tiết liền ứng, cũng không có nóng lạnh và già bệnh chết. Nếu các Bồ-tát muốn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

chứng Bồ-đề thì liền qua cõi trời khác ở Đổ-sử-đa Thiên, khi tuổi thọ hết giáng sinh thành Chánh giác. Trong hư không của cõi Phật ấy, trống đánh lên trăm ngàn ức điệu nhạc, tuy không hiện tướng, nhưng lại nghe tiếng. Trong tiếng nhạc ấy không có tiếng tương ứng với tham nhiễm, chỉ phát ra tiếng Ba-la-mật-đa, tiếng Phật, Pháp, Tăng, tiếng Tạng giáo pháp của các Bồ-tát, tất cả đều nghe. Trong thế giới ấy, Bồ-tát khát ngưỡng Đức Phật, thì tùy theo chỗ kinh hành, đứng ngồi ứng niệm liền được thấy Phổ Kiến Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác ngồi cây Bồ-đề. Nếu các Bồ-tát đối với giáo pháp mà còn nghi ngờ, chỉ thấy được đức Phổ Kiến thì mọi lưới nghi ngờ đều đoạn, hiểu rõ nghĩa pháp không cần phải giải thích.

Khi ấy, trong hội vô lượng ức triệu trăm ngàn các chúng Bồ-tát, dị khẩu đồng âm nói lời như vậy:

–Nay đây Thế Tôn danh nghĩa tương xứng đó là hiệu Phổ Kiến Như Lai. Nếu có người nghe được danh hiệu này, khoái thay, được lợi thù thắng, huống nữa là được sinh vào thế giới ấy. Nếu có người nghe thọ ký nói pháp yếu như vậy và nghe danh hiệu Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi lọt vào tai thì đó là diện kiến chư Phật.

Khi ấy, Đức Thế Tôn bảo các Bồ-tát:

–Đúng vậy, đúng vậy! Thật đúng như lời các ông vừa nói. Nay thiện nam! Nếu có người thọ trì trăm ngàn ức triệu danh hiệu của các Đức Như Lai. Nếu lại có người chỉ xưng danh hiệu Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, thì phước của người này nhiều hơn người kia, huống nữa là xưng danh hiệu Phổ Kiến Như Lai. Vì sao? Vì trăm ngàn ức Như Lai lợi ích hữu tình không bằng Văn-thù-sư-lợi làm lợi ích trong một kiếp.

Lúc đó, trăm ngàn ức triệu Trời, Rồng, Dược-xoa, Kiên-đạt-phước, A-tố-la, Yết-lộ-trà, Khẩn-na-la, Ma-ha-la-già, Nhân phi nhân... đồng thanh niệm:

Nam-mô Văn-thù-sư-lợi đồng chân Bồ-tát.

Nam-mô Phổ Kiến Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác.

Khi các chúng trời, rồng nói lời này rồi, tám vạn ức trăm ngàn hữu tình phát tâm Vô thượng Chánh đẳng đại Bồ-đề, vô lượng hữu tình thiện căn thành thực, được không thoái chuyển đối với Vô

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thượng Bồ-đề.

Văn-thù-sư-lợi bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con lại có nguyện rằng như con đã thấy mười phương vô lượng vô số ức triệu trăm ngàn chư Phật Thế Tôn, các hành tướng công đức trang nghiêm cõi Phật của các Đức Phật ấy đều được đặt trong một cõi Phật của con, chỉ trừ cõi Thanh văn hiện hóa trang nghiêm và đời ngũ trước. Nếu con tự khen công đức trang nghiêm cõi Phật quá hằng hà sa kiếp nói cũng không hết. Thưa Thế Tôn! Như nguyện của con chỉ Phật Thế Tôn Ứng Chánh Đẳng Giác mới biết, ngoài ra không ai có thể biết.

Đức Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy! Đây Văn-thù-sư-lợi! Tri kiến của Như Lai ở trong ba ngàn thế giới không có hạn lượng ngăn ngại.

Khi ấy, trong chúng hoặc có Bồ-tát nghĩ như vậy: “Văn-thù-sư-lợi đã nói công đức trang nghiêm cõi Phật ngang bằng với cõi Vô Lượng Thọ Như Lai ư?”

Lúc đó, Đức Thế Tôn biết được tâm niệm của các Bồ-tát ấy, liền bảo Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm:

–Đây thiện nam! Ví như có một anh chàng nọ, chẻ sợi lông ra làm trăm phần, rồi lấy một phần trăm đó để lấy một giọt nước ở biển cả. Thiện nam, giọt nước trên đầu sợi lông này nhiều hay nước ở biển cả nhiều?

Sư Tử Dũng Mãnh bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nước ở biển cả nhiều hơn nước trên đầu sợi lông.

Đức Phật dạy:

–Đây thiện nam! Giọt nước trên đầu sợi lông của anh chàng kia lấy đó, cũng như là công đức trang nghiêm của cõi Vô Lượng Thọ Phật, còn nước ở biển cả như là công đức trang nghiêm của cõi Phật Phổ Kiến Như Lai, phải nên thấy như vậy.

Khi ấy, Sư Tử Dũng Mãnh bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Quá khứ, hiện tại và vị lai còn có cõi Phật nào công đức trang nghiêm như vậy nữa không?

Đức Phật dạy:

–Đây thiện nam! Phương Đông cách đây quá tám mươi ức trăm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ngàn hằng hà sa thế giới, có một cõi Phật tên là Nguyễn trụ cao dững. Cõi ấy có Phật hiệu là Phổ Quang Thường Đa Công Đức Hải Vương Như Lai, hiện đang ở cõi ấy, Phật thọ vô lượng vô biên, lại có vô lượng vô biên Đại Bồ-tát vây quanh nói pháp. Đây thiện nam! Cõi Phật công đức trang nghiêm đó cùng với cõi Phật Phổ Kiến Như Lai không tăng không giảm, có bốn Bồ-tát mặc giáp không thoái trụ hạnh như vậy.

Này thiện nam! Các Bồ-tát ấy cũng sẽ được cõi Phật công đức trang nghiêm như Phổ Kiến Như Lai.

Sư Tử Dũng Mãnh thưa:

–Cúi xin Thế Tôn nói danh hiệu và chỗ ở của các Bồ-tát ấy và cũng nói cõi Phật của Phổ Quang Thường Đa Công Đức Hải Vương Như Lai. Đức Thế Tôn hãy vì con mà thị hiện Phật và các Bồ-tát ấy, khiến cho các Bồ-tát thấy được cõi Phật ấy.

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Các ông hãy lắng nghe, nay ta sẽ nói. Đây thiện nam! Bồ-tát thứ nhất tên là Quang Minh Tràng, ở tại phương Đông, trong cõi Phật Vô Ưu Cát Tường Như Lai.

Bồ-tát thứ hai tên là Trí Thượng, ở tại phương Nam, trong cõi Phật Trí Vương Như Lai.

Bồ-tát thứ ba tên là Tịch Căn, ở tại phương Tây, trong cõi Phật Tuệ Tích Như Lai.

Bồ-tát thứ tư tên là Nguyễn Tuệ, ở tại phương Bắc, trong cõi Phật Na-la-diên Như Lai.

Khi ấy, Đức Thế Tôn dùng thần cảnh thông hiện cõi Phật Phổ Quang Thường Đa Công Đức Hải Vương Như Lai, khiến cho cả đại hội này đều thấy Như Lai và chúng Bồ-tát, cùng với công đức trang nghiêm cõi Phật ấy, từ xưa chưa từng thấy cũng chưa từng nghe. Các tướng thành tựu chẳng thể nghĩ bàn giữa thế giới này và thế giới kia đều thấy nhau, cũng như xem trái A-ma-lặc trong lòng bàn tay. Đức Phật Thế Tôn Phổ Quang Thường Đa Công Đức Hải Vương Như Lai thân lượng tám vạn bốn ngàn na-do-tha, sắc vàng sáng chói, đoan nghiêm chiếu diệu như núi chúa Tô-mê-lô, cùng với bốn vạn hai ngàn na-do-tha thân lượng Bồ-tát Ma-ha-tát trước sau vây quanh, ngồi tòa Sư tử dưới cây Bồ-đề vô lượng công đức

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

trang nghiêm, đến ức triệu thế giới vì các hữu tình mà diễn nói pháp.

Khi ấy, Đức Thế Tôn bảo các Bồ-tát:

–Này thiện nam! Các ông có thấy công đức trang nghiêm cõi Phật của Như Lai và các chúng Bồ-tát không?

Đại chúng dị khẩu đồng âm bạch rằng:

–Đã thấy, thưa Thế Tôn! Chúng con sẽ học theo hạnh của các Bồ-tát này, như việc tu hành của Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi. Chúng con cũng sẽ thành tựu cõi Phật trang nghiêm như vậy.

Lúc đó, Đức Thế Tôn mỉm cười rạng rỡ, từ mặt phóng ra vô lượng ánh sáng xanh, vàng, đỏ, trắng, hồng, tía chiếu sáng vô lượng vô biên thế giới. Chiếu rồi trở lại nhiều Phật ba vòng rồi nhập vào đảnh.

Khi ấy, Đại Bồ-tát Từ Thị bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Vì lý do gì Thế Tôn mỉm cười?

Đức Phật dạy:

–Này Từ Thị! Do hiện công đức trang nghiêm ở cõi Phật ấy.

Đồng thời, trong chúng tám vạn bốn ngàn Bồ-tát, thấy việc trang nghiêm cõi Phật ấy như cõi Phật Văn-thù-sư-lợi đồng chân. Ở trong chúng đó chỉ có mười sáu Bồ-tát có thể thành tựu ý vui tăng thượng, lại phát nguyện rằng: “Như cõi Phật công đức trang nghiêm của Văn-thù-sư-lợi, chúng tôi nguyện cũng sẽ được như vậy.” Ngoài mười sáu Bồ-tát này ra, không ai có thể phát đại nguyện như vậy, chỉ thích chứng Vô thượng Bồ-đề, mong cầu cõi Phật như công đức trang nghiêm của cõi Vô Lượng Thọ.

Đức Phật bảo:

–Này Từ Thị! Nay người thấy không? Ý vui của Bồ-tát thành tựu thì mới có thể làm lợi ích lớn. Do ý vui tăng thượng cho nên phát nguyện thù thắng này. Thế nên được cõi Phật ấy như Văn-thù-sư-lợi. Các Bồ-tát ấy ít có lòng tin, chí nguyện hạ liệt. Do sự nghiệp yếu kém cho nên quá sáu mươi ức triệu trăm ngàn kiếp mới được viên mãn năm Ba-la-mật.

Lúc đó, Bồ-tát Quang Minh Tràng, Trí Thượng, Tịch Căn, Nguyện Tuệ, bốn Đại Bồ-tát này từ bốn phương đến hiện vào cõi này, tất cả đều ở trong lầu các, vô lượng phệ-lưu-ly sáng rực, có

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

trăm ngàn ức triệu Thiên chúng vây quanh, chấn động các cõi, dùng các thần thông rải trăm ngàn ức triệu hoa đẹp và trời âm nhạc.

Khi ấy, Đại Bồ-tát Từ Thị bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Vì lý do gì ở thế giới này đại địa chấn động, bốn phương lại hiện bốn lầu các.

Đức Phật dạy:

–Này Từ Thị! Đó là bốn Bồ-tát, do Phật cảnh giác cho nên đến đây, thân cận chiêm ngưỡng Phật Thế Tôn.

Đức Thế Tôn nói chưa xong, trong khoảng sát-na, bốn Bồ-tát này từ lầu các xuống, đến chỗ Thế Tôn, đảnh lễ sát chân nhiều Phật ba vòng, rồi lui ngồi một bên, ánh sáng của các Bồ-tát từ bốn phương đến chiếu khắp cả đại chúng.

Lúc đó, Đức Thế Tôn bảo các Bồ-tát:

–Này thiện nam! Nếu Bồ-tát này trụ chỉ thú chẳng nghĩ bàn, các ông nên phát tâm cung kính thù thắng đối với các Bồ-tát này và nên học hỏi pháp yếu. Này các thiện nam! Các ông nên nghe hạnh nguyện của các Bồ-tát ấy, nguyện của các Bồ-tát ấy là nơi nào có Bồ-tát thừa. Nếu có thiện nam, thiện nữ nào, được thấy bốn Bồ-tát này thì sẽ được không thoái chuyển với Vô thượng Bồ-đề, hai mươi ức triệu kiếp vượt khỏi vòng sinh tử, viên mãn Ba-la-mật. Nếu có người nữ nào nghe tên của các Bồ-tát ấy thì mau chóng lìa thân nữ.

Khi Đức Thế Tôn hiện cõi ấy rồi, thân nhiếp thần lực thế giới ấy bỗng nhiên biến mất.

Khi ấy, Văn-thù-sư-lợi bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Tất cả pháp như huyễn. Ví như người làm trò ảo thuật, huyễn mà lại ẩn. Thưa Thế Tôn! Tất cả pháp sinh rồi lại diệt, cũng không sinh diệt, đó là bình đẳng. Thưa Thế Tôn! Nếu học bình đẳng thì mau chóng thành Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề.

Bồ-tát Trí Thượng hỏi Văn-thù-sư-lợi Đồng chân:

–Làm thế nào để chứng Vô thượng Bồ-đề?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Pháp không có sở đắc cũng không có hoại, đối với không cũng không đả trước, đối với có cũng không sở đắc.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát Trí Thượng hỏi:

–Thưa Văn-thù-sư-lợi! Đối với có cho nên được Bồ-đề, còn đối với không thì sao?

Văn-thù đáp:

–Này thiện nam! Pháp vốn không sinh, không đã có, không hiện có và không sẽ có, rốt ráo không sở đắc.

Bồ-tát Trí Thượng hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Vì sao nhất tướng mà nói pháp?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Thế nào là nói pháp nhất tướng?

Bồ-tát Trí Thượng đáp:

–Thưa Văn-thù-sư-lợi! Không thấy uẩn và xứ giới, cũng không phải không thấy, cũng không phải có thấy, đối với pháp không có phân biệt, cũng không sở phân biệt. Lại đối với pháp không thấy tích tập, đối với pháp cũng không thấy tan mất. Đây gọi là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôì Âm nói:

–Nếu đối với pháp tánh mà không trái pháp tánh, không khởi lên các phân biệt, là pháp phàm phu, là pháp Thanh văn, là pháp Duyên giác. Pháp Như Lai nhập vào nhất tướng, là viển ly tướng, đó gọi là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Hỷ Kiến nói:

–Nếu là tu hành chân như, nhưng đối với chân như không có suy nghĩ, cũng không có phân biệt nó là thậm thâm. Đó gọi là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Vô Tận Biện nói:

–Các pháp đều tận, rốt ráo tận mới gọi là vô tận, nói tất cả pháp không thể tận. Đó gọi là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Thiện Tư Duy nói:

–Nếu đối với suy nghĩ nhập vào không suy nghĩ, cái không suy nghĩ ấy cũng không thể được. Đó gọi là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Ly Trần nói:

–Nếu rốt ráo không nhiễm, đối với tất cả tướng nhiễm mà không nhiễm, cũng không thương, không giận, không si, không làm một, không làm khác, không phải làm, cũng không phải không làm,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

không lấy, không bỏ. Đó gọi là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Sa-nghiệt-la nói:

–Nếu nhập vào pháp thậm thâm, khó lường như biển cả, mà đối với chánh pháp cũng không phân biệt. Trụ như vậy, nói như vậy, đối với mình không có suy nghĩ, đối với người khác cũng không nói. Đó gọi là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Nguyệt Thượng đồng chân nói:

–Nếu suy nghĩ tất cả hữu tình, bình đẳng như mặt trăng, cũng không suy nghĩ ta và hữu tình. Người nói như vậy tức là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Tồi Nhất Thiết Ưu Âm nói:

Nếu gặp lo buồn mà không lo buồn, đối với mũi tên lo buồn cũng không mệt mỏi nhàm chán. Vì sao hữu tình khởi lên lo buồn? Vì chấp có ngã. Nếu đối với ngã mà trụ bình đẳng thì gọi là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Vô Sở Duyên nói:

–Nếu không nương Dục giới, không nương Sắc và Vô sắc giới, không nương pháp Thanh văn, Độc giác, không nương pháp Phật, người nói như vậy tức là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Phổ Kiến nói:

–Nếu người nói pháp thì nên bình đẳng nói, bình đẳng đó nghĩa là tánh không. Đối với tánh không không có suy nghĩ, bình đẳng đối với pháp bình đẳng cũng không sở đắc. Người nói như vậy tức là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Tam Luân Thanh Tịnh nói:

–Nói pháp không trái với ba luân. Sao gọi là ba? Là đối với sở đắc, đối với cái nghe mà không phân biệt, đối với pháp không chấp trước. Đó gọi là ba luân thanh tịnh. Người nói như vậy tức là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Hạnh Thành Tựu nói:

–Nếu biết tất cả pháp mà không đắm trước, biết như vậy, nói như vậy, cũng không nói một chữ. Đó là lìa ngôn thuyết. Nếu nói tất cả như vậy thì là pháp môn nhất tướng.

Bồ-tát Thâm Hạnh nói:

–Nếu thích Du-già, biết tất cả phép tắc, nhưng đối với các

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

pháp không có cái thấy, đối với việc ấy hoặc nói hoặc không nói, đối với pháp không hai. Đó gọi là pháp môn nhất tướng.

Vô lượng chư Bồ-tát đại oai đức như vậy, đều dùng biện tài nói pháp nhất tướng. Lúc nói pháp môn nhất tướng này, bảy mươi ức Bồ-tát được Vô sinh pháp nhẫn, tám vạn triệu trăm ngàn hữu tình phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề, bảy ngàn Tỳ-kheo hết các hữu lậu, tâm được giải thoát, chín mươi sáu triệu trời người được Pháp nhãn tịnh.

Khi ấy, Đại Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôì Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Đức Phổ Kiến Như Lai kia có bao nhiêu chúng Đại Bồ-tát làm quyến thuộc, thọ lượng bao nhiêu? Còn bao nhiêu lâu nữa Văn-thù-sư-lợi thành Chánh giác?

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Việc này ông nên hỏi Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi.

Đại Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôì Âm hỏi Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Còn bao lâu nữa Bồ-tát mới được Bồ-đề?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Nếu hư không giới mà là sắc tướng, thì ta đây mới thành Vô thượng Bồ-đề. Nếu người làm trò ảo thuật hóa ra một anh chàng chứng Bồ-đề, thì ta mới chứng Vô thượng Bồ-đề. Nếu A-la-hán lậu tận chứng Bồ-đề, thì ta mới chứng Vô thượng Bồ-đề. Hoặc người trong mộng, hoặc hình bóng, hoặc tiếng vang, biến hóa như vậy mà chứng Bồ-đề, thì ta đây mới chứng Vô thượng Bồ-đề. Nếu đem ánh sáng mặt trời thành ban đêm, ánh sáng mặt trăng thành ban ngày, thì ta mới chứng Vô thượng Bồ-đề.

Này thiện nam! Vậy thiện nam nên hỏi người cầu Bồ-đề.

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Lẽ nào Bồ-tát không cầu Bồ-đề ư?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Ta không cầu. Vì sao? Vì Văn-thù-sư-lợi tức là Bồ-đề; Bồ-đề tức là Văn-thù-sư-lợi. Vì sao? Vì chỉ có danh tự, mà danh tự đó cũng không. Văn-thù-sư-lợi cho đến danh tự Bồ-đề cũng xa lìa, không có sở hữu trống không, trống không tức là Bồ-

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đề.

Khi ấy, Đức Phật bảo Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm:

–Người có thấy, nghe Vô Lượng Thọ Như Lai, Thanh văn, Bồ-tát và các chúng hội chưa?

Sư Tử Dũng Mãnh thưa:

–Dạ vâng, con đã thấy nghe, thưa Thế Tôn!

Đức Phật hỏi:

–Này thiện nam! Ý ông nghĩ sao?

Sư Tử Dũng Mãnh thưa:

–Bạch Thế Tôn! Không thể tính đếm suy lường mà biết hết được.

Đức Phật bảo:

–Này thiện nam! Như nước Ma-già-đà lượng hai mươi đầu hạt vừng, lấy một hạt để dụ cho chúng hội Thanh văn và Bồ-tát ở cõi Phật Vô Lượng Thọ, còn lại bao nhiêu là chúng hội Bồ-tát của Văn-thù-sư-lợi khi chứng Bồ-đề, phải nên biết như vậy.

Này thiện nam! Như lấy bụi trong tam thiên đại thiên thế giới làm vi trần, cứ một trần là một kiếp. Nếu đem so với thọ lượng kiếp số của Phổ Kiến Như Lai trăm phần, ngàn phần, trăm ngàn ức phần, cho đến tính đếm thí dụ cũng không thể biết hết.

Này thiện nam! Dem tính đếm, so đo, suy lường, nên biết thọ mạng của Phổ Kiến Như Lai là vô lượng, vô biên.

Này thiện nam! Ví như đập nát tam thiên đại thiên thế giới làm vi trần. Có một anh chàng nọ lấy một vi trần cho đến nhiều vi trần, đi qua tam thiên đại thiên thế giới bỏ một vi trần. Anh chàng ấy cứ như vậy đi qua phía Đông lần lượt bỏ hết số vi trần đó. Như vậy, mười phương mỗi một anh chàng, cũng như anh chàng trước bỏ hết số vi trần.

Này thiện nam! Ý ông nghĩ sao? Tam thiên đại thiên thế giới ấy là trăm, là ngàn, là ức, là triệu trăm ngàn, có thể biết được số lượng đó không?

Sư Tử Dũng Mãnh thưa:

–Không thể biết được, thưa Thế Tôn!

Đức Phật bảo:

–Này thiện nam! Mười anh chàng kia đều qua tam thiên đại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thiên thế giới lại bỏ một vi trần, tất cả thế giới ấy đã bỏ hoặc chưa bỏ hết vi trần. Nay thiện nam! Ý ông nghĩ sao? Có thể tính biết trăm, ngàn, ức, triệu trăm ngàn được không?

Sư Tử Dũng Mãnh thưa:

–Không được thưa, Thế Tôn!

Đức Phật bảo:

–Nay thiện nam! Cho đến mười phương, mười anh chàng lại đi qua tam thiên đại thiên thế giới chỗ bỏ vi trần và chỗ chưa bỏ vi trần. Thiện nam, ý ông nghĩ sao? Đâu có thể tính đếm số vi trần ấy là trăm, là ngàn, là ức triệu trăm ngàn, cho đến Ngưỡng-yết-la, Dẫn-mạt-la, A-súc-bà...

Sư Tử Dũng Mãnh thưa:

–Thưa Thế Tôn! Nếu người nghe số này chắc bị mê loạn, người ấy không thể biết được số lượng đó.

Đức Phật bảo:

–Nay thiện nam! Như Lai nhất định biết số vi trần ấy là trăm là ngàn, là ức triệu trăm ngàn, cho đến Ngưỡng-yết-la, Dẫn-mạt-la, A-súc-bà... Nay thiện nam! Như vậy cái biết của Như Lai còn quá hơn số lượng ấy.

Khi ấy, Đại Bồ-tát Từ Thị bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nếu có Bồ-tát vì cầu vô tận trí liễu sắc mà phải chịu khổ Nê-lê trong vô lượng kiếp, nhưng đối với sắc đại trí như vậy Bồ-tát này vẫn không xả bỏ.

Đức Phật khen Từ Thị:

–Đúng vậy, đúng vậy! Thật đúng như lời ông nói. Lê nào lại không khởi hy vọng đối với vô tận trí của Phật ư? chỉ trừ những người hiểu biết thấp kém và kẻ biếng nhác.

Khi nói về đại trí của Như Lai, một vạn hữu tình phát tâm Bồ-đề.

Đức Phật bảo Sư Tử Dũng Mãnh:

–Nay thiện nam! Mười phương thế giới, vi trần như vậy, mười anh chàng bỏ số vi trần kia, qua số kiếp vi trần như vậy.

Nay thiện nam! Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi trong nhiều kiếp thị hiện thực hành hạnh Bồ-tát. Vì sao? Nay thiện nam! Vì Văn-thù-sư-lợi chẳng thể nghĩ bàn, nguyện cũng chẳng thể nghĩ bàn, thú

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hưởng cũng chẳng thể nghĩ bàn, chúng Bồ-đề rồi thọ mạng cũng chẳng thể nghĩ bàn, chúng hội Bồ-tát cũng chẳng thể nghĩ bàn.

Khi ấy, Đại Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Thật là hy hữu, Văn-thù-sư-lợi phát thú rất lớn, tu hạnh rất lớn, chỉ có Văn-thù-sư-lợi đồng chân mới ở trong kiếp số vi trần như vậy mà không sinh mỗi một.

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Này thiện nam! Ý ông nghĩ sao? Hư không có nghĩ rằng: ngày, đêm, nửa tháng, một tháng, thời tiết, năm, kiếp, trăm kiếp, ngàn kiếp, ức triệu trăm ngàn kiếp không?

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Không, thưa Văn-thù-sư-lợi! Vì sao? Vì hư không, vốn không phân biệt.

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Này thiện nam! Nếu như hư không giới ngộ được tất cả pháp, tùy theo cái ngộ đó cũng không có phân biệt, không sở phân biệt, đối với ngày, đêm, nửa tháng, tháng, thời tiết, năm... như trước đã nói không khởi lên một ý tưởng nhỏ nào đối với pháp.

Này thiện nam! Như hư không giới bị lửa dữ thiêu đốt trải qua hằng hà sa số kiếp, nhưng hư không giới chưa từng sinh khởi, cũng không bị thiêu hoại. Vì sao? Vì hư không giới không có tự tánh. Như vậy, này thiện nam! Nếu Bồ-tát biết tất cả pháp không tánh, cũng không nhiệt não một mỗi. Như hư không không bị thiêu đốt, không sinh một mỗi và nhiệt não, không bị lay động, không sinh, không mục nát, không chết, không dời đổi, không khởi, không đến, không đi. Như vậy, này thiện nam! Danh hiệu Văn-thù-sư-lợi cũng vậy, không bị thiêu hoại, không một mỗi, không nhiệt não, không bị lay động, không sinh, không mục nát, không chết, không dời đổi, không khởi, không đến, không đi. Vì sao? Vì rốt ráo xa lìa danh tự?

Lúc nói pháp này, bốn đại Thiên vương, Thích ĐỀ-hoàn Nhân, Đại phạm, Thích vương và các Thiên tử đại oai đức khác, dị khẩu đồng âm nói như vậy:

–Nếu các hữu tình nghe pháp môn này thì được thiện lợi lớn, hưởng nữa là thọ trì đọc tụng. Nên biết, không thể đem chút ít thiện căn mà có thể được thành tựu.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thưa Thế Tôn! Chúng con đối với pháp môn này, nguyện thọ trì đọc tụng lưu truyền rộng rãi là vì muốn hộ trì chánh pháp.

Khi ấy, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Thiện nam, thiện nữ nào, thọ trì đọc tụng pháp môn này, vì người khác mà tuyên nói pháp yếu như vậy, trang nghiêm cõi Phật thành tựu, phát tâm như vậy. Như công đức mà Văn-thù-sư-lợi đã được là bao nhiêu?

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Như Lai dùng mắt không chướng ngại nhìn thấy thế giới. Hoặc có Bồ-tát dùng bảy báu khắp cả thế giới dâng cúng dường mỗi mỗi chư Phật, cho đến hết đời vị lai, trong ức kiếp cúng dường, khiến Bồ-tát này an trụ tịnh giới luật nghi, tất cả hữu tình được tâm bình đẳng. Nếu có Bồ-tát thọ trì pháp môn công đức trang nghiêm cõi Phật này, lại phát tâm theo học hạnh của Văn-thù-sư-lợi, trong tụ công đức của bảy bộ so với phước tụ trước trăm phần, ngàn phần, ca-la phần, trăm ngàn ức triệu phần, cho đến tính đếm cũng không thể biết được.

Lúc đó, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nhập vào Bồ-tát bình đẳng chiếu diệu như huyễn tướng Tam-ma-địa. Khi Văn-thù-sư-lợi nhập rồi cả chúng hội Bồ-tát nhờ Tam-ma-địa đó mà thấy được mười phương vô lượng vô biên thế giới Phật rất gần, trước mỗi mỗi Đức Phật đều có Văn-thù-sư-lợi tự nói công đức trang nghiêm cõi Phật. Chúng hội thấy rồi, đối với trí Tam-ma-địa của Văn-thù-sư-lợi cho là kỳ lạ đặc biệt. Như Văn-thù-sư-lợi đồng chân Bồ-tát Pháp vương tử, chúng con nguyện trong ức triệu trăm ngàn kiếp đều được thấy.

Khi ấy, Bồ-tát Từ Thị bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Pháp môn này tên là gì và thọ trì ra sao?

Đức Phật dạy:

–Này Từ Thị! Pháp môn này tên là Chư Phật du ký, ông nên thọ trì; cũng gọi là Nguyện chẳng thể nghĩ bàn, ông nên thọ trì; cũng gọi là Nói về công đức trang nghiêm cõi Phật, ông nên thọ trì; cũng gọi là Phát tâm Bồ-đề khiến hoan hỷ, ông nên thọ trì.

Khi ấy, vô lượng chúng Bồ-tát trong mười phương đến hội đó cúng dường Phật, Pháp; mưa các hoa trời, đánh lễ sát chân Phật, nhiễu quanh ba vòng rồi trở về cõi của mình khen rằng: “Lạ thay,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thưa Thế Tôn! Lại thay, thưa Thế Tôn! Khiến chúng con nghe pháp chẳng thể nghĩ bàn này và Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi rống tiếng Sư tử lớn nói pháp này rồi, hằng hà sa số Bồ-tát được không thoái chuyển Vô thượng Bồ-đề, vô lượng hữu tình thành tựu thiện căn.”

Đức Phật nói kinh này rồi, Đồng chân Đại Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, Đại Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôì Âm và các đại Thanh văn, Phạm, Thích, Hộ thế, Trời, Rồng, Dược-xoa, Kiên-đạt-phước, A-tố-la, Yết-lộ-trà, Khẩn-na-la, Ma-hô-la-già, Nhân phi nhân đều rất hoan hỷ tín thọ phụng hành.

